

## Szövegdohoz nélküli narrátorfeliratok

Ez az úgynevezett klónozandó felirat-retusálás legegyszerűbb fajtája. Minden hasonló jellegű, képre írt szöveg magyartása esetén hasonló módszert követhetünk, csak kicsit nagyobb türelemmel és szöszmötöléssel.

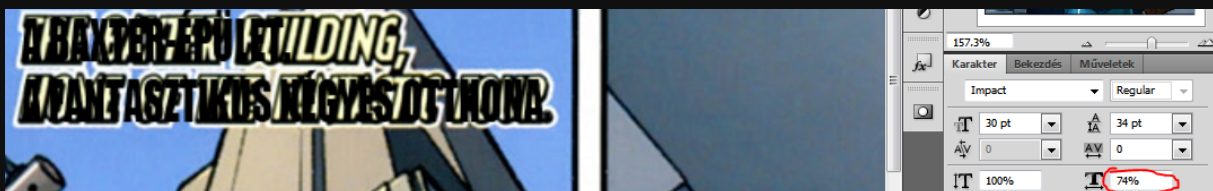
A példában egy tipikus közép-kétezres évekbeli Marvel-képregény szerepel. Ekkoriban a narrátorfeliratok egy erősen Impact betűtípusra hajazó fonttal készültek. Ennél fogva mi egyszerűen az Impacttal írjuk is be ezeket (alap Windows font, Linuxra is letölthető a *Windows font packs* vagy hasonló nevű csomagban).

Elsőként beírjuk a teljes magyar szöveget, és megpróbáljuk – lehetőleg elválasztás teljes mellőzésével – olyan formájúra tördelni, mint ami az eredeti volt. Ez azonban sokszor lehetetlen, mert mondjuk az egyik sorban idő, másikban a helyszín olvasható, és ezeket ilyenkor nem keverhetjük. A mostani példa is kicsit ilyesmi, ám itt szerencsére nagyrészt ugyanakkora lett arányaiban a két sor.



A szöveget begépelve először vigyük a magyart az eredeti angol fölé. Ekkor az egyik sor segítségével szemre be tudjuk löni a betűmagasságot. Ez legyen maximum akkora, mint az eredeti, vagy inkább egy hajszállal kisebb, hogy ne legyen gond az ékezetekkel. Ezután a sortávot kell még beállítanunk a Fontváltás című dokumentumban tárgyalt megoldással. Ami itt különbség az ott tárgyaltakhoz képest, hogy ez a felirat kap majd egy keretet is – vagyis jelen esetben dupla keretet –, így a sorok között kicsit nagyobb távolságot kell hagynunk, nem kell annyira ügyelnünk arra, hogy egy vessző és ékezet találkozása milyen közel esik egymáshoz.

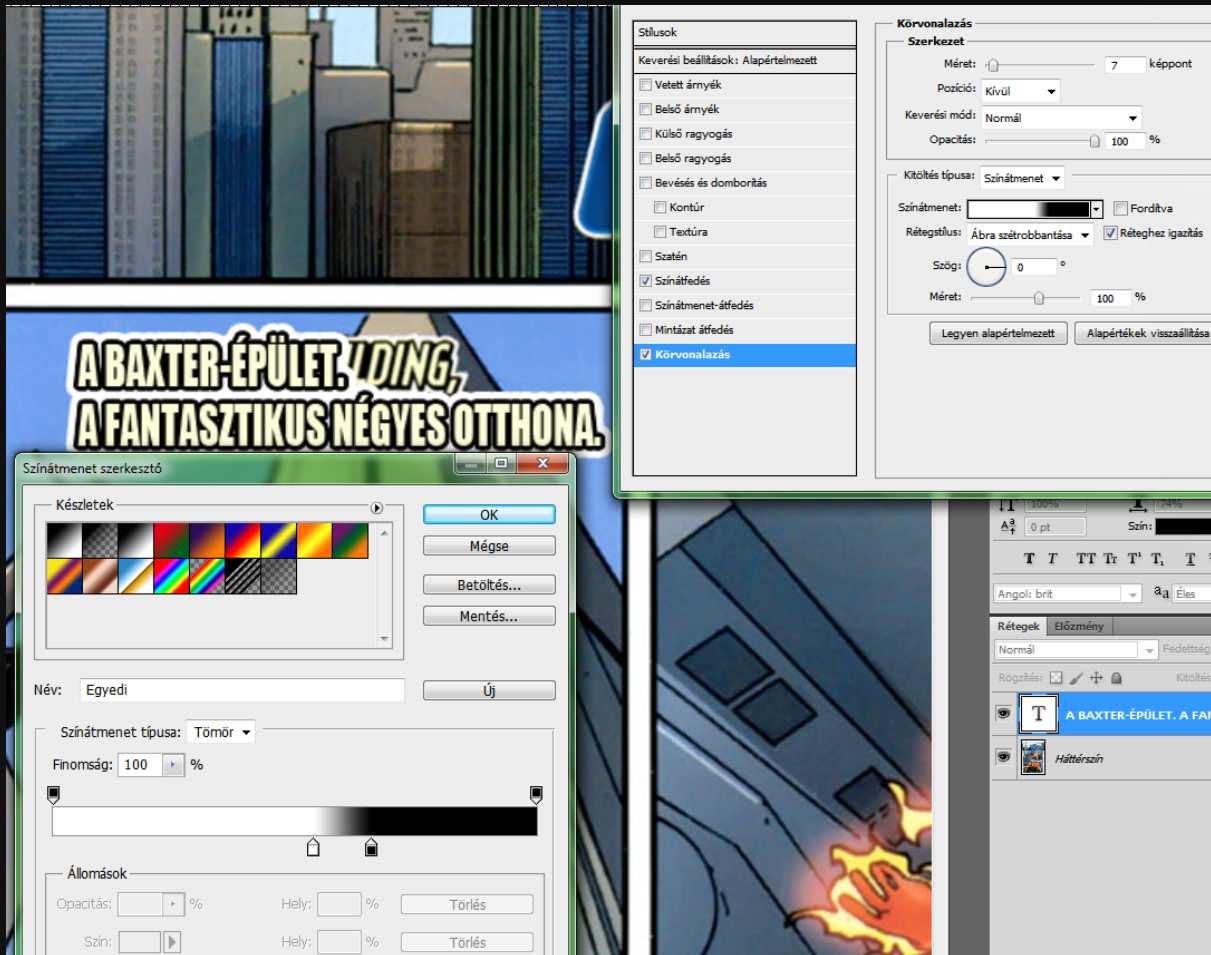
Ezután húzzuk vissza a magyar szöveget az eredeti fölé. Most be kell állítanunk a szövegszélességet. Itt az a lényeg, hogy a leghosszabb magyar sor ne lógjon túl az angolon – vagy ha igen, akkor ne zavarjon bele a kép többi részébe (bubik, panelszegély, táblák, spéci feliratok, akármi).



Az itteni példában 74% lett az a szélesség, ami a leginkább stimmelt. Impactnél amúgy érdemes akkor is összébb húzni, ha nincs semmi gond a szöveg elhelyezkedésével, mivel a font természetéből adódóan kicsit kövérebb, mint az eredetileg a képregényben lévő.

**Megjegyzés:** Amúgy ezzel a szűkítéssel vagy a mellette lévő nyújtással más fontok esetében is játszadozhatunk, mert eléggé markánsan eltérő képet lehet velük létrehozni. Másrészt meg tipográfiailag egy veszélyes valami, mert a valamilyenre megtervezett fontot torzítja.

Most, hogy a méret már megvan, jöhet a külsín. Érdemes *mindent* a rétegtulajdonságokban (Blending options) megcsinálni. Ehhez vagy duplakatt a rétegen, vagy jobb klikk/Rétegtulajdonságok.



A jobb felső sarokban látható, hogy a fekete szövegből színátfedéssel (Color overlay) csináltam sárgásat. Itt nincs külön kép, mivel a használata pofonegyszerű: a Színátfedés az ablakban található egy színes (PS-verziótól függően piros, szürke vagy fekete) négyzet. Arra kattintva feljön a színkezelő ablak, a kurzor pedig egy pipettává változik. Egyszerűen csak kattintsunk a pipettával a képen arra a pontra, ami a nekünk kellő színű (jelen esetünkben a kilógó szöveg halványsárgája), és máris olyanná festi az egész réteget. Ez azért lényeges, mert ha rétegtulajdonságban van a szín, akkor az gyorsan továbbörökíthető.

A kétszínű körvonalat a fentebbi módon készítjük. A körvonalnál vastagságra egy olyan értéket érdemes megadni, ami szép rendesen befedi a szöveget – talán még a két sor közti teret is teljesen kitölti – de mégsem túl vastag.

A típusnál (Type) színátmenetet (Gradient) kell megadni. Alatta van egy legördülő ablak, ott kell a színátmenet típusát beállítani robbantásosra (Shape Burst). Ha ez megvan, akkor kattintsunk a színátmenetes csíkba, és megjelenik a bal alsó ablak. Ez a színátmenet-szerkesztő. A csúszka alatti kis négyszögekre kattintva alul aktiválódik a színszerkesztő (Állomások (Stops) a képen), itt lehet szükség esetén megváltoztatni a színüket. Ha pedig megfogjuk az egérrel a kis négyszögeket, a fentebb

látható módon tologathatjuk őket. Erre azért van szükség, hogy a körvonalnál a fekete és a fehér átmenete szép éles legyen, ne egy szürke gradiens. A fentebbi értékek általában arányaiban olyanok, hogy az ilyen jellegű körvonalhoz éppen megfelelnek. A szürke sáv azért van köztük, azért nem közvetlen egymás mellett vannak, mert így nem lesz zajos vagy recés az átmenet a képen, ami nagyon sokat ronthat az összhatáson.

Most, hogy a felirat kész, jön a retusálás. El kell tüntetnünk mindazt, ami az eredeti feliratból még kilátszik. Ehhez érdemes ránagyítani szorosán a képre.



Majd kiválasztani a klóncsetet (S). Jobb klikk a vásznon, és itt beállíthatjuk a méretét (nagyon ritka eseteket leszámítva eléggé kicsi, 3-10 képpont átmérőjű kell csak).

A klóncset úgy működik, hogy először az ALT nyomva tartása mellett kiválasztunk egy részletet, amit másolni akarunk. A fenti példán ez az épület egy része volt. Majd elengedjük az ALT billentyűt, és ekkor szépen, óvatosan elkezdjük húzni a klóncsetet. CS5-ös vagy újabb PhotoShop esetén lenyomva tartás nélkül is megmutatja, hogy nézne ki adott képszelet, ha oda klónoznánk valamit. Más szóval automatikus előnézetet generál az egér mozgatása közben.

(Persze ez csak egy lehetőség, megoldható külön rétegen Ecset (Brush) (B) segítségével is. Ez már egyéni ízlés és munkastílus kérdése. Ilyen jellegű megoldást a HálóZsák régi tutorialvideóin tekinthetünk meg Troll előadásában.)

Ezután, hogy megvolt az az éles vonal, a gúla textúráját már hamar le lehetett klónozni:



Végső simításként a Tapasszal (J) elegyengettem a barna területet. Tapaszból kétfajta van CS4/5-ben, három CS6-ban. Az elsőhöz, a legrégebbihez ugyanúgy ALT gombbal ki kell választani egy példaterületet, majd úgy festegetni; a második pedig a környező területekhez igazít mindenféle előzetes kiválasztás nélkül. Ez utóbbival szoktam textúrát finomítani. A harmadik, a CS6 fejlesztése, a kettő egyvelege, amivel egy adott terület mintáját vihetjük át egy másikra.

(Tapasz és klóncset között a legnagyobb különbség, hogy a klóncset egy az egyben, pixelről pixelre lemásolja a célterületre a forrást. A tapasz a forrásterület jellegzetességei alapján alakítja át a célterületet és környékét. Tehát például egy csíkos forrásterületnél klónozással a célterületen is pont ugyanazok a csíkok jelennek meg ugyanolyan színnel, tapaszolásnál azonban a csíkok színe igazodik az eredetileg a célterülete lévő színekhez, illetve a csíkok széle átmenetesen beleolvad a környezetbe – tehát a tapasz sokkal nagyobb területen is alakíthat, és jóval átfogóbban. Érdemes ezért vigyázni vele.)

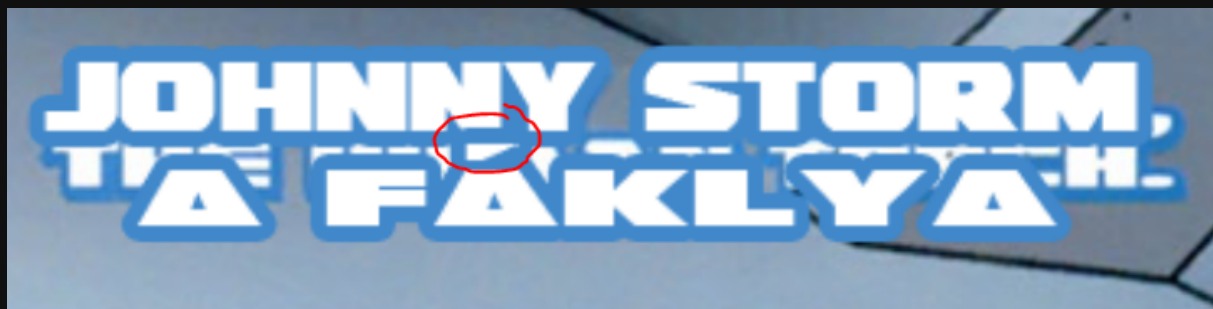
Apró trükk, amire érdemes odafigyelni, hogy a klónozás eszközben a felső menüben találunk egy pipát, amivel kikapcsolhatjuk, hogy a forrás mindig az egérrel együtt vándoroljon: a forrás nem dinamikus lesz az egér pozíciójához képest, hanem statikusan az, ahol az ALT lenyomása mellett felvettük. Nehéz szóban leírni, hogyan működik, de ha kipróbáljuk azzal és anélkül a klónozást, és látható, miért hasznos sokszor, ha nem követi, hanem mindig ugyanaz a forrásterület.

A mintaoldalon található volt egy másik típusú képre írt szöveg is, a karakterbemutatóknál. Ezeket kicsit másképp kell, mint a narrátorét.



Amint látható, az alsó és a felső sor külön készültek. A lényeg mögötte mindössze az, hogy más a betűköz és a szélesség a kettőnél. Nem szükséges külön rétegben csinálni ezt, lehet soronként, sőt, betűnként állítani ezeket az értékeket. Azért kényelmesebb most külön rétegben, mert minden egyes karakternél más lesz majd a felosztás. (Amúgy kívánság szerint át lehet állítani, hogy az eredetihez hasonlóan dobozszerű legyen.)

A betűszín és a körvonal beállításai után (ez utóbbi sima egyszínű most) viszont feltűnhet egy gond:



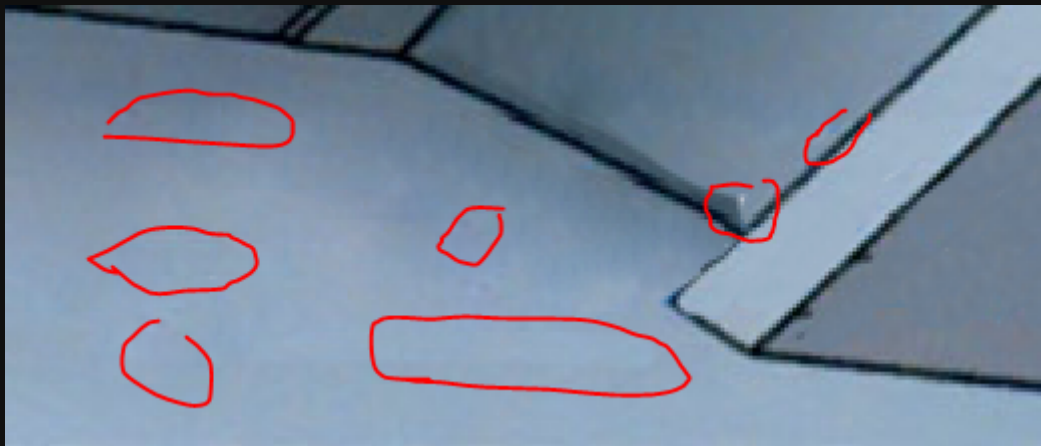
Az Á ékezeete belelóg a felette lévő sorba. Ilyenkor vagy az alsó sort lehet lejjebb húzni, vagy meg lehet cserélni a két réteg sorrendjét (az eddig alul lévőt a másik fölé húzzuk).



Majd jöhet a retusálás.

Ennél elég hamar előfordulhat, hogy a magyar szöveg alacsony átfedési hányadosa miatt szinte idegőrlően nehezebbnek tűnik eltüntetni a kilógó angolt, mint a másíknál. Ekkor a háttér egyszerűsége miatt érdemesebb teljes retusban gondolkodni.

A réteg melletti szemecske segítségével tegyük láthatatlanná a magyar feliratot, majd a fentebbi klónozás-textúrát tapasztalós módszerrel szépen lassan eltüntethetjük az egész eredeti szöveget. Ez elsőre eléggé ijesztő lehet, és a kezdetekben az eredmény garantáltan... nem lesz valami felemelő, ám rutinnal az ilyen ábrák viszonylag jó hatásfokkal újrarajzolhatóak.



A fenti ábra egy alig öt perces, elsietett munka volt. Ennek oka egyszerűen az, hogy egy szöveg a nagyját amúgy is fedi majd. Teljes retus esetén (például mert nincs szükség adott szövegre) ennél jóval alaposabb és körültekintőbb munkát kell végeznünk, illetve érdemesebb Ecsettel dolgozni és kézzel újrarajzolni az ilyen egyenes élékből összeállt területeket. Csak ilyen esetekben ne felejtjük el, hogy külön rétegen dolgozzunk, és hogy arra a rétegre a végén tegyünk némi zajt (Szűrők/Zaj/Zaj hozzáadása (Filter/Noise/Add noise)), máskülönben nagyon kitűnik a kép maradékából.

Persze ez így önmagában közel sem lenne tökéletes. A piros karikák jelzik a még mindig problémás részeket (élillesztés, textúragondok). Mielőtt azonban ezekre a szöszmötölős részekre térnénk, tegyük vissza a rétegeket, hogy lássuk, egyáltalán mennyi látszódna ezekből.



Mint látható, az élgondokból konkrétan semennyi, és a textúrák nagyja is takarva van. Ami meg nem, azt tapasztal gyorsan orvosoljuk, és már kész is.